

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Sindler György ügyvéd (8200 Veszprém, József Attila utca 9.) által képviselt **felperes neve** címe felperesnek - a dr. Kizl Ildikó jogtanácsos (7621 Pécs, Munkácsy Mihály utca 6.) által képviselt Vám- és Pénzügyőrség (1094 Budapest, Mester utca 7.) I. rendű, a dr. Monori Tamás ügyvéd (7621 Pécs, Jókai utca 25.) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű és a **III.rendű alperes neve** címe III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2007. május 23. napján kelt 24.P.20.125/2007/15. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I-II-III. rendű alpereseknek személyenként 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes tulajdonát képező 00-00 000 forgalmi rendszámú Volkswagen Polo CL típusú, 1992-es gyártmányú gépjárművet a felperes 1999-ben ideiglenes behozatali eljárás keretében Magyarország területére beléptette és használatba adta. Az I. rendű alperes a Bü.63/1999. szám alatt csempészet gyanúja miatt indult eljárásban a gépjárművet 1999. március 21. napján lefoglalta. A lefoglalás időpontjában a gépjármű futásteljesítményének megfelelő műszaki állapotú volt, kisebb karosszériai hibákkal, a gépjármű lefoglalási értéke 665.069 forint volt. Az I. rendű alperes a gépjárművet 1999. március 21. napjától 2002. április 3. napjáig a s-i hivatal s-i telepén őrizte. Az I. és III. rendű alperes 2001. december 22. napján szerződést kötöttek, amelyben a III. rendű alperes az I. rendű alperes birtokába került gépjárművek raktározását, állagmegóvását és hasznosítását vállalta. Hasonló

tartalommal 2002. január 29-én kötött a II. és III. rendű alperes szerződést. E szerződés alapján a II. rendű alperes, mint alvállalkozó a felperes tulajdonában lévő gépjárművet 2002. április 3. napján vette át, és azt a gépjármű kiadásáig birtokában tartotta. A gépjármű a II. rendű alpereshez kerülése időpontjában üzemképtelen állapotú volt. A perbeli gépjármű lefoglalását a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2004. július 6-án megszüntette és elrendelte a gépjármű kiadását, amelyre 2005. április 22. napján került sor. A felperes ezt követően a járművet Németországba szállíttatta és a forgalomból kivonatta.

A felperes keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket egyetemlegesen 400.000 forint javítási költség kártérítés címén való megfizetésére, továbbá ennek az összegnek 2005. április 22-től a kifizetés napjáig járó törvényes kamata és perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az I-II-III. rendű alperesek részére elsőfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy az I. rendű alperes kártérítési felelősségére a Ptk.349.§-ának (1) bekezdése és a Ptk. 339.§-a, a II-III. rendű alperesek kártérítési felelősségére pedig a Ptk. 339.§-a az irányadó. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt is megállapította, hogy 2002. április 3. napjáig az I. rendű alperes őrizte a felperesi gépjárművet, a 2002. április 3-i állapotfelmérő rögzítette, hogy a gépjármű ebben az időpontban már üzemképtelen állapotban volt, így tehát a gépjármű állapotában 1999. március 21-től 2002. április 3. napjáig eltelt időszakban következett be az állapotromlás. A II. és III. rendű alperesek kártérítési felelősségét ezért megállapítani nem lehetett, hiszen a perbeli gépjárműben a kár abban az időpontban, amikor a II. rendű alperes a gépjárművet átvette, már fennállt. Az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasítását azzal indokolta, hogy a felperes bizonyítási kötelezettsége ellenére a gépjárműben felmerült kár fajtáját és mértékét nem bizonyította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és az alperes marasztalását kérte a felperes kereseti követelésének megfelelően. Fellebbezésében nem jelölte meg pontosan, hogy melyik alperes marasztalását kéri. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen nem tárta fel és a megállapított tényállásból téves jogi következtetés levonásával hozta meg döntését. Utalt arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban a kárösszegszerűségének bizonyítására magánszakértői véleményt csatolt, illetve, hogy azért nem indítványozta a perben igazságügyi gépjármű szakértő kirendelését, mert a gépkocsit Németországban a forgalomból már kivonták.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel a felperest bizonyítási kötelezettsége teljesítésére, így ezzel megsértette a Pp.3.§-ának (3) bekezdésében foglaltakat, amelyre tekintettel felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lehetőségét is.

Az I-II-III. rendű alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg. Az így megállapított tényállásból helyesen vonta le azt a jogi következtetést, hogy az alperesek kártérítésre nem kötelezhetők.

Az I. rendű alperes felelőssége a büntető eljárásban bűnjelként lefoglalt gépkocsi őrzése során bekövetkezett kárért a Ptk. 349.§-a alapján állhat fenn, amennyiben a szerződésen kívül okozott károk megtérítésének általános feltételei is megvalósulnak. A II-III. rendű alperesek felelősségét a Ptk. 339.§-a alapján kell elbírálni, figyelemmel mindhárom alperes tekintetében a Ptk.344.§-ában foglalt szabályokra is.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy - egyebek mellett - a kár bekövetkezését és mértékét a felperesnek kellett bizonyítania, és hogy ennek elmaradása vagy sikertelensége esetén az alperesek kártérítési felelősségét nem lehet megállapítani.

A Ptk. 355.§-ának (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A felperes azt állította, hogy az alperesek a lefoglalt gépkocsit nem az irányadó előírásoknak megfelelő körülmények között őrizték és kezelték, és abban állagromlás emiatt következett be. Kárként a javítás becsült költségeit érvényesítette, azonban a gépkocsit nem javíttatta ki, ezen a címen ezért kára nem keletkeztetett, a javítási költség, mint kár megtérítésére irányuló kereset ezért alaptalan.

Az I. rendű alperes kötelezettsége arra irányult, hogy a lefoglalt gépkocsit a rá irányadó 117/1984. (IX.12.) IM-BM-PM-Legf.Ügy. együttes utasításban, illetve a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendeletben meghatározott gondossággal őrizze és kezelje, azt az ennek megfelelően megőrzött értékállapotban adja ki a lefoglalás megszüntetésekor. A nem ennek megfelelő őrzésből eredő értékcsökkenés lehet csak a felperes kára, tehát az az összeg, amellyel a kiadáskor a gépkocsi forgalmi értéke kisebb volt annál, mint amekkora az előírt gondosság tanúsítása mellett lett volna. Erre vonatkozó bizonyítékot azonban a felperes nem szolgáltatott, a fel nem merült javítási költséget érvényesítette kárként. A kár bekövetkezését és annak mértékét megállapítani tehát nem lehetett a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, ezért a kereset és a fellebbezés alaptalan.

Nem állapítható meg az, hogy az elsőfokú bíróság a Pp.3.§-ának (3) bekezdésén alapuló tájékoztatási kötelezettségét megszegte volna. Az ennek megfelelő tájékoztatást már a Siófoki Városi Bíróság megadta (P.20.150/2006/11. számú jegyzőkönyv 7. oldal). A felperes maga sem állította, hogy a gépkocsit megjavíttatta és a bíróság tájékoztatási kötelezettsége nem terjed ki olyan anyagi jogi kérdésekre, hogy a felperesnek a javítási költségek helyett az értékcsökkenést kell az anyagi jogszabályok helyes alkalmazása esetén érvényesítenie és az erre vonatkozó bizonyítási indítványt kell előterjesztenie.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alaptalanul fellebbező felperes perköltséget nem igényelhet és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján viselni tartozik az alperesek másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi, illetőleg jogtanácsosi díjból álló másodfokú költségét, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg.

P é c s , 2008. január 10.

Dr. Veszely József s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró